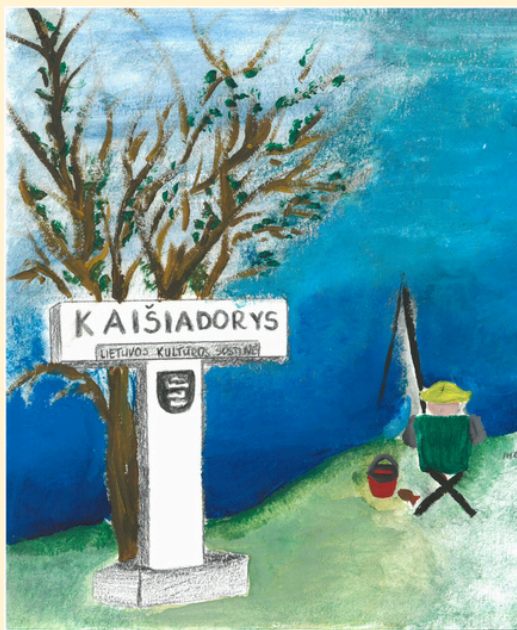

KAIŠIADORIŲ
VACLOVO GIRŽADO
PROGIMNAZIJA

Mano knyga Kaišiadorių kraštui

A decorative border with intricate floral and scrollwork patterns surrounds the text. The border is composed of repeating motifs of leaves, flowers, and scrolls, creating a classic and elegant frame.

KAIŠIADORIŲ
VACLOVO
GIRŽADO
PROGIMNAZIJOS
ANTRŲ KLASIŲ
MOKINIŲ
PROJEKTO
„KARTU SU
ŠEIMA SKAITYTI
SMAGU”
DARBAI.

KAKINĒS EŽERAS

Nieng kartāz buvō kaimelis, o priē jōz gyvend
didžiulis didžiulis žūds. Žmonis jōz labai bijōjs.
Atējis kalidoms žūds užuodē maisto kvapjūz u nuējōz
"išketo kaulē". Tuo tāpku kaimulis gyventojai uuprēndi
vakaicijūz valgyti laukē. Taip smagiau bārsj. Jēi vīskēpi
didziujūz kalalukjūz. Tācāi jēms dar uuprēdijūz valgyti;
sugējōz žūds. Jo namuoz buvō didžiulis kaulis. Žmōnis
pīms uupamāti jūz savō sīklas. Žūds pradijō rausti duobjūz
kaulim, bet staigā užuodi kalalukjūz. Nuo kvapō žūds vīstis
āpšēitlējō. Netulius duobē buvō pilna siltij. Taip u
atsēradō kaulius oēras.

Hostas, Eriks, Mindaugas.

Legenda ope Jaskliju pilskaklij

Senie - erai Jaskliju apylinkesde stovijo didziulis dzuiskas. Jo ikos siki dangy, o kamaras buvo toks platus, kad delint vyru negalijo jo apkalinti. Jo dzuob dzonije gyveno miliaias vardu Jasklis. Jis buvo galinges ir geras, no raugojo smunas auo pletu dzonije ir dzonije.

Kana dieny, i Jaskliju apylinkes atkaskaro drakonas. Jis ziulbi milkus, degino namus ir grobi smunas. Jasklis imi ginti ir kovoti su drakonu. Dora buvo ilgai ir sunki, bet galiausiai Jaskliu paryko nugalėti drakona. Nuo tada kalnes buvo vadinaas Jaskliju pilskakaliu, o smunas ilgai nioje gelinge milksiu Jasklio dzuob ir grung.

Kalviai

Senai kalvai senai didelėje pi-
lyje gyveno labai labai
turtingas ponas Domas. Jo
turty ir legalybė žemnie-
nieks nesuskaičiuodavo. Užsi-
mavo ponas Domas suvaisyti
savo šeimą. Vaisiuoja savo
aukštinė barėta ir proslanga
matorvina kalva, antva
kalva, tecių kalva, kalvi-
ta... dvidikimta kalva. Lu-
gabroja parodinti tas šer-
mas "Kalvai." Pašipynio savo
šerelopyje. baravyau"-pagal-
vojau ponas ir gūšor i pilietai
ir nepabaigęs savo šerelopia
o ta vieta taip ir liko pana-
dinti, "Kalvai!"

Mano šeimos legenda apie Lomenos upę.

Senai, senai Kaišiadorių apylinkėse buvo daug žemų vietų – lomų. Prie tų lomų gyveno laumės.

Laumės buvo gražios merginos ir turėjo magiškų galių, kurių dėlei iš gražios ir didelės upės. Laumių upėje žmonės jei nuprausdavo veidą jis tapdavo šaunus ir gražus. Jei moters atleidavo prie upės ir verkdamo, dėl savo bėdų ir vargų, ir jei nors viena ašara patekdavo į vandenį, upė nuplukdydavo jų bėdas ir vargus. Jų širdys užsipildydavo laime ir protas surasdavo sprendimus iš jų bėdų.

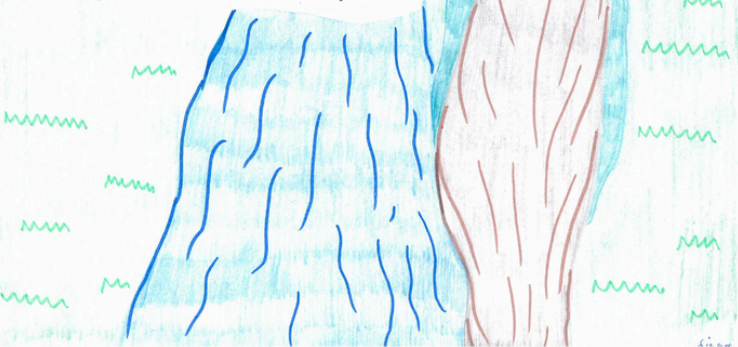
Ilgainiui žmonių netenkino upė su skleidžiamomis galiomis.

Laumės supyko ir pamažu išsikėlė iš tų apylinkių. Upė tapo nedidelė, siaura ir žmonės pradėjo ją vadinti Lomena, nes kai kurie žmonės iki šiol lomose mato ir mena laumes.

Dabar tik geri žmonės mato upės skleidžiamą grožį ir teikiamą nusiramimą.

Liepa Leonavičiūtė 2c ir jos šeima.

Legenda apie Kaikadorių katedrą

Seniai, seniai miškuose, kur dabar stovi Kaikadorių gyveno paprasta mergaitė vardu Birutė. Ji gausio tėvų gyvenime ir gėrybėse, jos tėvai tikėdosi atgauginti sėmėnį, kai jos girdėjo. Tėvai, dūbra, Birutė žulėto graudis jaunūti, norėdū Jonas, ja išimtyljo iš pėriso žvėlygnio ir Nitrukus keltūviki. Dėpa, ja žaimė tūbo nūlygai. Jonas turijo ūpatė, kava, Vėna nūkti, Birutė susafrėnė baltė angla. Anglas, jai pasaki, kad Jonas tūbo kave ir nūkada nūglis. Bi-nūte apimta silvarte, nusprendė skėsti savo gyvėnima die-vūni. Ji pastatė māsā, medinė, koplytėlė, miške ir tūi ten mēlytė dūna ir nakė.

Simonis ir aplinkiniū, kaimū išgirdo apie Birutės atsidarimā, ir padėjo laukyti jos koplytėlyje, kad pasimelbė, ir paprašytū patarimū. Nitrukus koplytėlyje tapo per maža, kad sustalpintū visus norincius. Tuomet simonis nusprendė pastatyti didesnę, baštyčią Birutės garbei.

Baštyčia buvo pastatyta iš akmenų ir medžio, o jos bokštai sūki dangū. Ji buvo paradedama Kristaus Atsimainymū katedra, nes Birutė tikėjo, kad jos mēlymasis Jonas vėra, die-na, prėskėlis ir jė vil, kėl, katedr.

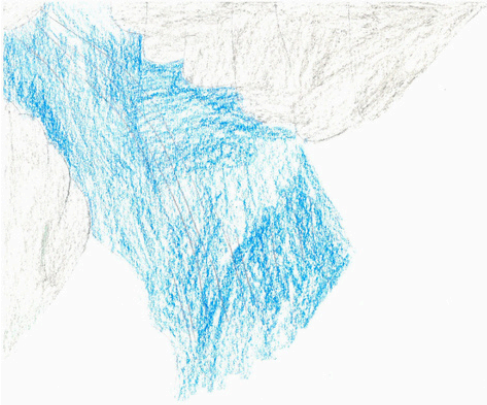
Kač to laikū Kaikadorių arkikatedra tapo rėtties ir tikėjimo simboliū. Simonis tikė, kad Birutės dūvas vėr dar gyva katedroje ir ji padeda rėtties, kuri čia atėina ir plėsimāis ar malėlomis Kaikadorių arkikatedra yra ypatinga rėtta, kūrėnā ramybi ir atgaugimū.

STASIUNŲ DVARO RUMAI

Urmisje žinomi Stasiunų dvaras šalininkai - mačiau girdėtasi
Kierdejs gimini. Thi 1940 m. įvykiu nusauvinimo, Stare natei
bent keki škotingsi asmenys. Thi mūsų dieny isliho gyvenamasis
namas C dalis namo asfaltu lertomis, kita dalis - mivini
mivini tvartas is svinas. taip pat dalis parko ir tvartings.
Kishas labai aplaista.

KAISIA DORYS

Šeštą metų dirbame paruošdami Kašius ir šiuo metu ruošiamės
pašūti, kuris vėlė bus prie Kaščių kalnų. Kalnais vadinu atnėsi
kaunie klišėms ir kaimė. Bešūti gyvename įėjus mūsų prie kalnų ir
paruošimo ir Kaščių dorys, papuolėms Kašius ir dorys. Šiuo tokiu miltis
šūnėms, o legenda buvo praduodama ir dorys ir klišė.

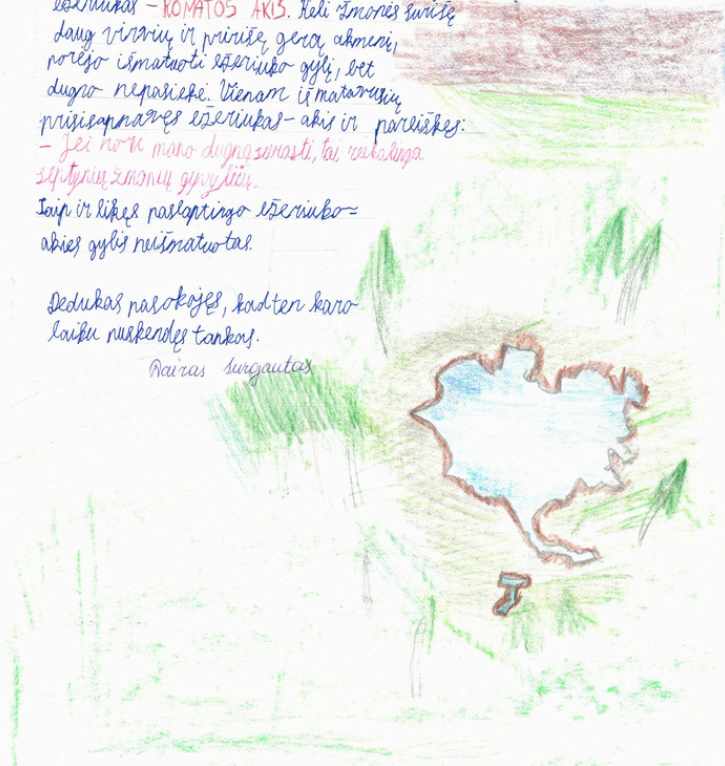
ROMATOS MIESTAS

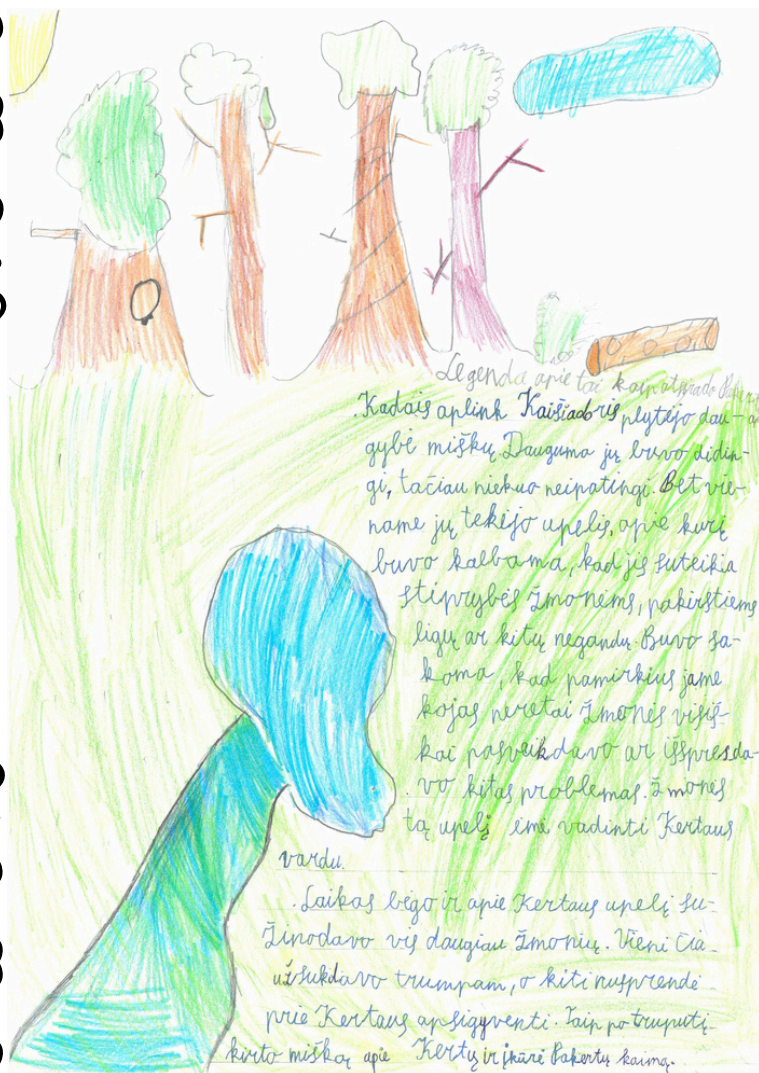
Kvīstionū kaimo āmones parokojē,
kad senorjē (Romatos) vīsto vīstojē
buvējis miestas. Vēliau šis miestas nuskēdes,
vīstes pēkšēd ir tik brānūs bānģijis vīstojē atvīrades
ēšerīukas - ROMATOS AKIS. Keli āmones sūstē
daug vīstū, ir pīrītē, gēca akmeņi,
norjē cīmatuoti ēšerīuko gylī, bet
dugro nepasīēki. Vīenam ī mātarģēju
prīzīcīnānānē ēšerīukas - akis ir parvīskē:
- Jēi norjē māno dugro sūstē, tā rakatolaga
šēptjūnānānē gylīnān.

Tajp ir līkēš parvīstjūnānē ēšerīuko =
abīz gylī nūstīmatuotā.

Sedukās parokojēš, kad ten karō
laiku nuskēdes tankas.

Paras sūgautas

Legenda apie tą kaimą, tapusį šalia
Kadais aplink Kairiabuvis plytėjo daug
gyvi miškai Dauguma jų buvo didin-
gi, tačiau niekuo neįspatingi. Bet vien-
name jų tekiėjo upelis, apie kurį
buvo kalbama, kad jis suteikia
stiprybę žmonėms, pakibintiems
ligų ar kitų negandų. Buro sa-
koma, kad pamirkius jamė
kojas neretai žmonės visiškai
paprūkdavo ar išsprendė-
vo kitas problemas. Žmonės
ta upelį ima vadinti Kertaus
vardu.

Laikas bėgo ir apie Kertaus upelį su-
žinodavo vis daugiau žmonių. Vieni čia
užkukdavo trumpam, o kiti nusprendė
praeiti Kertaus apsigyventi. Taip po truputi
kvietė miškai apie Kertaus ir įkari šakotis kaimą.

Legenda onie
Bazilycia
Kościelny

1. Wano, karton gyverno grozi ir jauna note
ris ji buvo isgarisijusi girumu bet karton
tu kaina kuriamis ji gyveno sudegino

ji postate koplycia ir melkisi bet visa zina
is ir ejo k koplycia bet visi ten patieno
todil ji postate bazilycia bet rezinojo
kaip ja parodinti ir sugalogo kataliku to

Taip ir gino
kato ^{lyky} bazilycia

martyros

Kāp atsirado paradinimas Kāsiadorys?

Kāskur Lietuvai pakavās apie 1900 metus
gyveno karšygis kuriam buvo labai idome paty
rūpeli Lietuvos krašta. Viņā-dienā, jās sugalvoja
apjoti Lietuvā su savo grašuoju žingū. Jēdēs
ant žingū jās apēllāro visa tālā ir pūll grīdāmas
stābtelijs kāškokione nēkam nēgirdētām mīsteli,
kuris aikšteji vjko turgus. Karšygis pūradējo domētā
kāš cīa vjksatā kur jās atvryko bēt mīstelis nēkam
nēšānōmas tālā ir parādinōmā nētūrā. Karšygis klāuslā
kā cīa darot? Kāš cīa daros? Kāš žmōnis daro
turgus? (Beklāvinēdamās tiek dāng rītā klāusimē pā
vīstēnūs gyvntōjus jās ir sugalvōjō mīsteli pāvōdi
nīnā. Kāsiadorys!!!

turgus

PADAVIMAS APIF
PAPARČIŲ PILIAKALNĮ

Žmonės kalba, kad paparčių piliakalnis ir kalvos
Kalin, atsitado, kai karaliau paparčių karis savo žinovas
Užkasti. Vien aukso gyliai po žeme, dariti g. žemėi būti
užpultoms pietu kaimyninio karis g. ventojų. Daug metų žemė
kasinėjo tu vietovę. Habi taip gyliai, kad neti suformasro didelis
kalvas. Dabar ten kasti užduausita.

Karolis Kalinauskas, L^o

SENOJO AŽUOLO PASLAPTIS

Kai siadoryse, einant Girelės pažintiniu taku, galima aplankyti seną, paslaptinę ažuolą. Ažuolui jau trys šimtai metų. Apie jį sekama daug įvairių pasakojimų, legendų. Apie vieną iš legendų dabar ir papasakosiu.

Seniai, seniai, kartą vakare po mišką vaikštinėjo žmogus. Bevaikštant, tolimoje jis pamatė kažką spindinčio. Ir ėmė cili link tų švieselių. Vos priartėjęs prie švieselių, jos tuoj pat imdavo tolti. Žmogus ėjo iš paskos. Jam buvo smlasu, kas ten taip šviečia. Ir staiga, švieselės ėmė šviesti ne ant žemės, o kažkur aukštai. Kai žmogus priėjo arčiau, jis pamatė, kad tos švieselės buvo aplipusios viso ažuolo šakomis. Jis neišsigando, bet garsiai paklausė:

- Kas čia taip gražiai šviečia?

Ir pasigirdo švelnus, bet paslaptinis balsas.

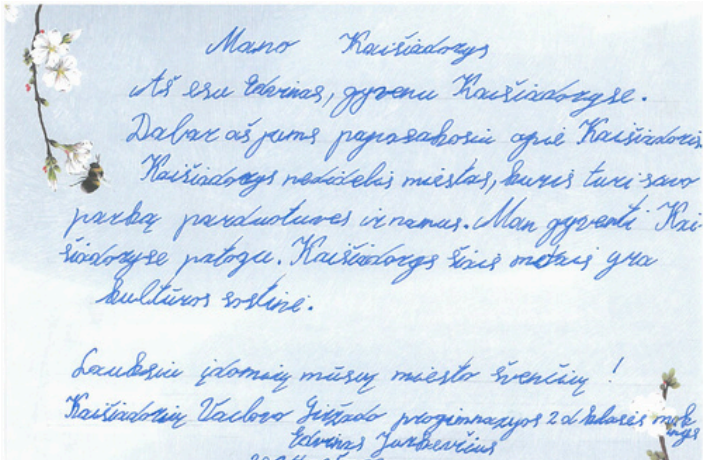
- Žmogau, mes tau galime pasakyti kas esame, bet jeigu tu kam nors papasakosi apie mus, tavęs laukia mirtis.

O žmogelis buvo labai jau plepus ir paslapties būtų niekaip neišsaugojęs. O ir gyventi jam norėjosi labai ilgai. Todėl, ilgai nesvarstęs, jis pabėgo, taip ir nesužinojęs, kas ten švietė ir kalbėjo žmogaus balsu.

Kai žmogelis paseno, jis šią istoriją papasakojo savo anūkams. Ir netrukus jis numirė.

Taip ir iki šių laikų, žmonės lanko šį senąjį ažuolą, tikėdamiesi sužinoti jo šviečiančią paslaptį.

*Kai siadorys Balburo Giraudo
pagimnazijoje 2-o klasės mokinėms
Gytės Raudikonytės*

Mano Kairiādoņys
At esu Latvijas, dzimenu Kairiādoņysē.
Dabac at jaunā pagasadoņa apri Kairiādoņa
Kairiādoņys naidzēlis miests, kuris turi savu
parba paraduotnes ir romas. Man gopenti Kairi
iādoņysē patoga. Kairiādoņys šis miests yra
kultūras sēstini.

Saudzēi jidomai mēis miests vēstini !
Kairiādoņa Vāclavs Gēstads progimnazijas 2. d. dālaris rudi
Latvijas Jundzēvis
2024-05-13

Mano Kairiādoņys
Kairiādoņys bus arvēstini mano širdis.
Kairiādoņys yra greits miests, o man Kairiādoņys bus
širdiņi vēstini. Kā kromu maizes atrodē toks, kādi dielis miests,
o kā šisje širdiņi mēis širdiņi, kādi jēis yra maistēstis.
Aizēi ir širdiņi širdiņi širdiņi širdiņi.

Kairiādoņys - mano gēstis miests, Eia norisa širdiņi.
Vēstis, jēi atēstis, jēi širdiņi.

Kairiādoņa Vāclavs Gēstads progimnazijas 2. d.
Kādi miests jēis jēis jēis

2024-05-10

Mano Kairiadorogs

Gyvenu šis Kairiadorogē, idomus grašus tas miests
yra. Kairiadorogs kaip ir mano šeima. Čia grašus
parkas ir stadionas. Bet joks kitas miestas nepalygsta
mano gimtasiame Kairiadorogame. Kairiadorogs -
mano gimtasis miestas. Jei užaugęs gyveniu
kitur, visada norėčiau sugrįžti į Kairiadorogus.

Kairiadorogų Vokloro širėdulo
progimnazijos 2 d klasės mokinys Laidukas Domantas

2024-05-13

Mano Kairiadorogs

Ar gyvenu Kairiadorogē. Daug laiko
aš būnu mokykloje. Kairiadorogs yra
mažas miestelis. Jis mi grašus, kad ir ma-
žas. Ar gyvenu „Paltuose berėdiuose“.
Tėvis taip pat grašus. Kaip tik gy-
venu prie miško. Kairiadorogs man
patinka, nes žodis „Kairiadorogs“
dėlio iš „Kas čia daro“. Tėmet Kai-
riadorogs yra kultūros sostinė.
Kairiadorogs - mano gimtasis mie-
stelis tarp Vilniaus ir Kauno.

2024-05-10

Kairiadorogų Vokloro širė-
dulo progimnazijos 2 d
klasės mokinys
Gyventas Dzedulionaitis

Ulvies pamostas akmuo
Lietuviai, kaiše, prie Lietuvos, netoli Stievos
apės kranto, stovi didelis akmuo, kurį tik
dešimtis mergaičių, rankomis susikabine, gali
apimti. Apie tą akmenį yra toki padarimas.
Ulviai, susikibę keturiose, nesė tą akmenį
senųjų krakų besąjūcis duris išlaužė,
bet akmuo iškritęs jiems iš rankų ir
tobulais toje pačioje vietoje, išmigdė į
žemę.

2024-05-10

Kašišadoryų Vlado Giržado
pragimnazijos 2d klasės
mokinėi Gustai Daculionytei

Mono Kašišadorys

Kašišadorys gimė ypa Lietuvos kultūros sostini.
Kašišadorys paminimas kilo- iš totorių vardo
Kašišadoren. Prieš antrąjį pasaulinį karą.
Kašišadoryse buvo pastatyta katedra ir namai,
gelbėjinklio stotis. Statybiniškai stotis stoti pastatė
susikibę Kašišadorys

Hai užaugęs ir ašla norėsiu gyventi Kašišadoryse.

Kašišadoryų Vlado Giržado
2d klasės mokinys Matis Daculionkas

2024-05-10

Mano Kaišiadorys

Aš gyvenu Kaišiadoryse.
Man labiausiai patinka Kaišiadorių
katedra, ji pastatyta 1932 metais, už
katedros dar yra gražus fontanas kuris
įviličia ir naktį. Už bažnyčios esanti
aikišė vadinasi Teofiliaus aikišė, ji labai
graži.

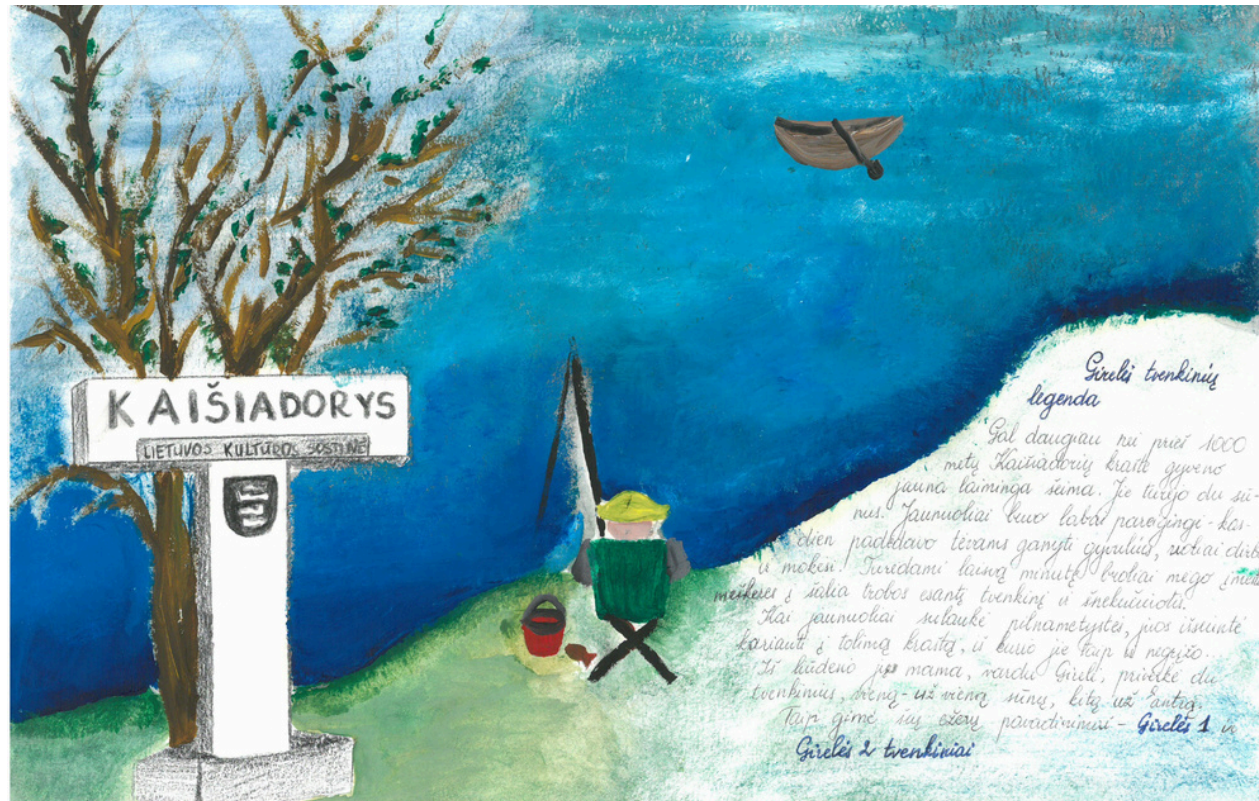
Kaišiadorys - mano gimtasis miestas, čia
norisiu sugyventi suaugus, nors ir ne-
gyvenčiau. Bet tikrai norisi kad
gyvenčiau Kaišiadoryse vėliau.

Kaišiadorių Voktoro Giršadokprogin-
narijos 2024 m. gegužės mėn. mokiniė Paulina Černauskaitė

2024-05-10

*Girdėsi trenkinius
legenda*

Gal daugiau nei prieš 1000
metų Kaišiadorių krašte gyveno
jauna laiminga šeima. Jie turėjo du sū-
nus. Jaunučiai buvo labai parvožingi. Kas
vien padidavo tėvams ganyti gyvulius, uoliai dirbė
u mokėsi. Turėdami laisvą minutę broliai mėgo žinti
miškus ir šalia tolos esantį trenkinį ir šnekučiuoti.
Tai jaunučiai sutaukė pilnametystės, juos išsiuntė
kariauti ir tolimą kraštą, ir buvę jie tapo ir negyvi.
Tėi liūdnai jė mama, varėdė Girdė, priėmė du
trenkinius, veng- už menę sūnus, lėgė už autog.
Tarp gimė sus sėvė pametiminiai - Girdė 1 ir
Girdė 2 trenkiniai

Gandriuko kalnas

Seniai seniai prieš daugybę metų ant kalno

suskrisdavo blygalė gandrai. Susisuko didelis liads ir perijo gandriukus,
augius, motina. Tačiau žmonis išvydė grašų kvastomaidi pradėjo kurti parką,
sueliukus, stalus pramošaro, Gandriams tas nepatiko ir paliko iš kalno. Ir likęs
paradizimas iki šiy diery „Gandriuko kalnas“.

NUO SENO, TARP DVIEJŲ EŽERŲ, BUVO KELIAS 2 GRAŽŲ MIESTĄ, KURIAMĖ GYVENO DAUGJĖ LAIMINGŲ ŽMONIŲ. TĄ MIESTĄ VISI VADINO KAIŠIADORIUS. DIENOMIS MIESTAS DIDĖJAVO SI SAVO ŽALUMA, BIRŽGANIŲ KATEDROS STOGU, TRAUKINIŲ STOTIMI, IŠ KURIOS, DAR 1919 M., Į RADVILIŠKĄ IŠUOKO PIRMASIS NEPRIKLAUSOMOS LIETUVOS TRAUKINYS. TAČIAU NAKTĮ, KAI ŽMONĖS SUMIGDAVO IR TRAUKINIŲ NUSTODAVO VAŽIAUJ, MIESTAS PASIJUSDAVO VIENIŠAS. APĖMUS LIŪDESIUI JIS PASIVESDAVO ŽMOGUM IR JĖDĖDAVO NULIŪDĖS ANT EŽERO KRANTO. KAIŠIADORIŲ MIESTAS MITYDAVO APLINKINIUS MIESTUS IR MIESTĖLIUS SU GRAŽIAIS, SPINDINČIAIS ŽENKLAIS PRAE ĮVAŽIAVIMŲ, GIRDĖDAVO JŲ POKALBIUS VAKARAIŠ. MASTYDAVO KOKS LAIMINGAS TAPTŲ, JEI IR JIS TURĖTŲ TOKĮ ŽENKLĄ, NORŠ IR PATĮ MAŽIAUSIĄ. ŠIĄ MINTĮ, PAŠNIBĖDOMIS IŠTARTĄ, VĖJAS NUNĖSĖ EŽERŲ KARALIUI EŽERINIUI. ABIEMS PAGAILO KAIŠIADORIŲ IR JIE NUSPRENDĖ ŠE NORĄ IŠALDYTI. VIENĄ NAKTĮ, PAKILUS VĖJUI, SAHA MIESTO ESANTIS EŽERAS ĖMĖ STIPRIAI BANGUOTI. TAI EŽERINIS, KARTU SU VĖJU IR MĖNULIU GAMINO MIESTUI ŽENKLĄ. EŽERINIS KALĖ, GRĖŽĖ IR MEISTRAVO, VĖJAS - PADĖJO ŽENKLĄ PASTATYTI, O MĖNULIS - ĮŽIBĖ UŽRAŠĄ - KAIŠIADORYS. NUO TO LAIKO, MIESTAS NEBESIJAUTĖ VIENIŠAS, NAKTINIS ATEIDAVO PASIKALBĖTI SU SAVO ŽENKLU, PASIDĖJAUGTI GRAŽĖJANČIU MIESTŲ, GYVENTOJAIŠ.

Legenda apie ežerą „Bedugnė“

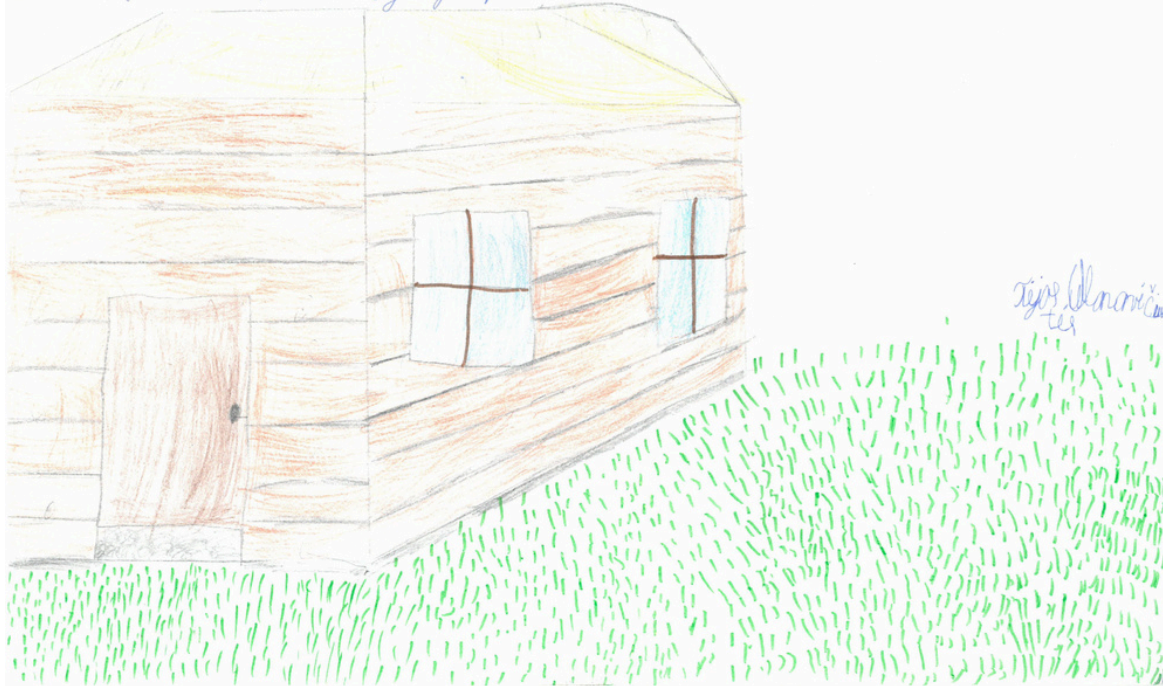
Seniai, seniai gyveno mižinų šeima. Mama, tėtis ir jų sūnūs. Kartą broliai išėjo pasivaikščioti ir užklydo į mišką. Kuriame dauguma medžių buvo spygliuočiai. Bedūkdamai broliai susistumdė ir vienas užlipo ant pušies spyglio. Iš skausmo mižinas taip treptelėjo koja, kad pasidarė didelė duobė ir taip ėmė verkti iš skausmo, kad ji prisipildė jo ašaromis.

Šis ežeras toks gilus, kad atrodo be dugno. Nuo to laiko šį ežerą praminė „Bedugnė“.

Kaišiadorys Legenda

Kaišiadorys atsirado kai viena kartą buvo statomas geležinkelis. Tado žmonės klausdavo - kuo čia daro? („ka čia daro?“) Tai ir sugalbojo pavadinimus Kaišiadorys.

Tijos Almonica
2014

Ļaunā kartā, kurā tika minētas bet nēkas nēsiņš, kāpēc šī parādīti ir nēsiņš statybūvniecības nēsiņš, šādi ir tā
šādi jom parādi, tu tā nēsiņa, gāli parādīti Ļaunā, ir kāpēc tas statybūvniecības atūkli, jās parādi
gāli tā nēsiņa, parādīti Ļaunā, tajā ir atūveido Ļaunā.

Tija

Legenda apie upę Strėva

„Laimingų bebrų ašaros“

Kuo neatmenamy ir atmenamy laikai buvo didžiulė užtvanka. Ją, magiškai apėmę laimingi bebrai, kuriuos vadiniai be "neratūrai vadmu" strėvukai". Kartą, užsūdytę begalinis kairiadonitškos laimės, bebrai šiuvelingai dūkdamai pritaule užtvankę. Jaukūo išsilūjo ir stogjo sauvėm- Laimingi „Strėvukai“ taip roki, kad jį usarai praulyo sauvėma upi tekėti. Kuo koda upi vadlinama Strėva. Jca žinoma, kad ji tekis tūk, tūk laimingi bebrai rokiš. Biciuli, atmint, kad išstmauden stėciųje tepi Laimingų „Strėvuka“!!!

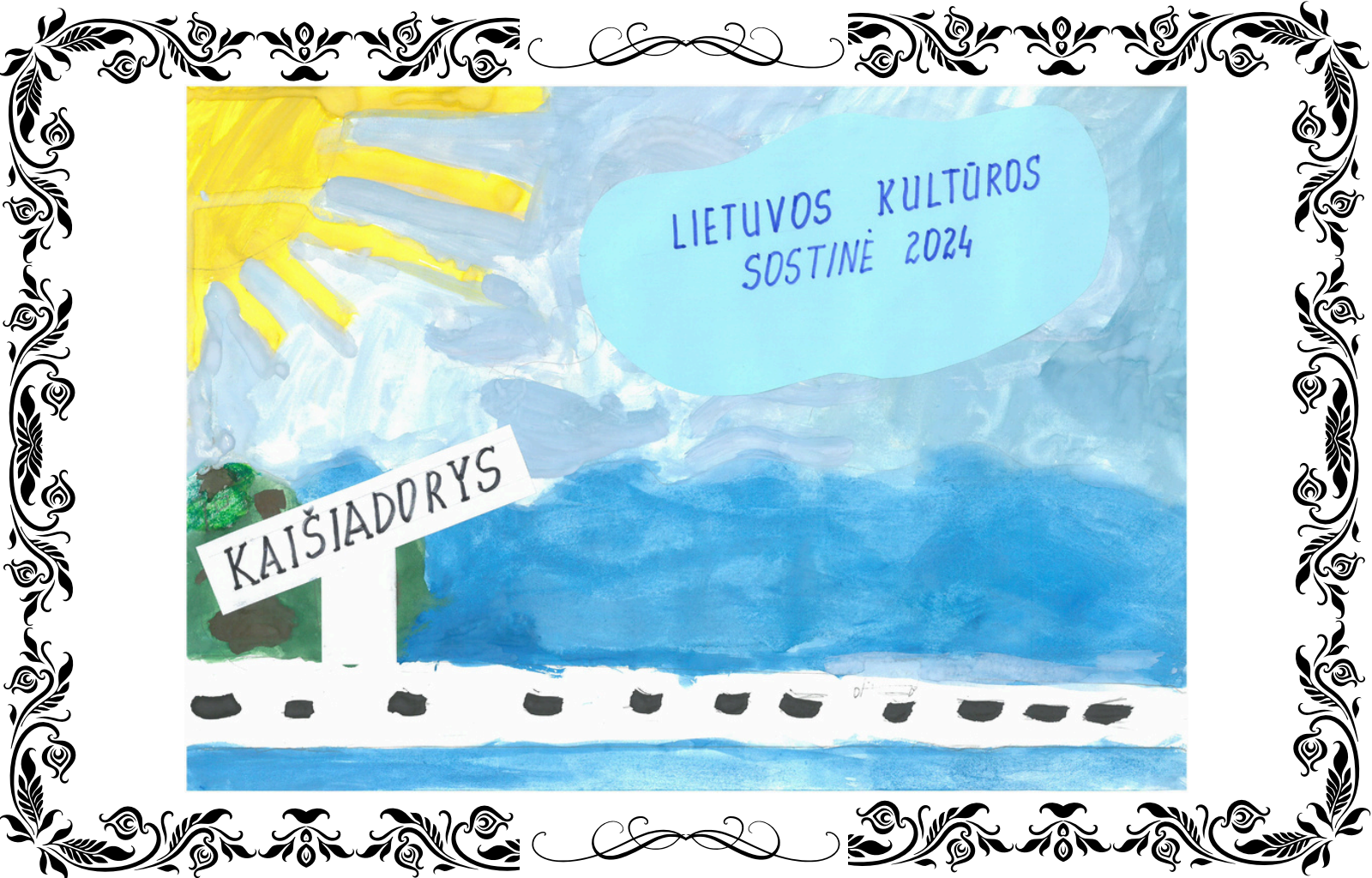
Saulė, Morka, Agnė ir
Vidmantas Č. (Saulė Č. Vaiclovė Gvėzdė-
progyminarijos 2c klasė)

Padavimas apie Kovaičių akmenis

Kruonyje kaimo kryžkelėje buvo didelė pieva. Toje pievoje suskrisdavo visi aplinkinių kaimų kovai. Žmonės bijojo ir vengdavo vidurdienį važiuoti ta kryžkele. Vyriausias kaimo senolis vienintelis jų nebijojo, juos nuolat vaikydamas. Vieną vėlų vakarą senolis sugalvojęs pasivaikščioti prasuko pro kryžkelę ir staiga pamatė kovų būrį. Jie skrido link pievos ir savo kojose laikė didžiulius akmenis. Senolis garsiai sušaukė, išgąsdino juos. Kovai išsigandę paleido akmenis ir jie nugulė į pievą. Nuo to laiko žmonės tuos akmenis praminė Kovaičių akmenimis.

HENRIS.

LIETUVOS KULTŪROS
SOSTINĖ 2024

KAIŠIADORYS

Vladykiskiy (Stasiūny) dvoro baltojo angelo legenda

Sabai senai, prieš 400 metus, netoli dabartinių Kaišiadoryų esančiame kaimė, buvo pastatytas nuostabus dvoras. Aplink dvarą buvo įkurtas įstabaus grožio parkas. Parko beita didelis su daug gėlynų, takų ir kelių. Kvie vedė į netoliese esantį mišką. Dvare gyveno ponas su didele šeima: žmona, dviem sūnėmis ir gražuole dukryte. Nėgo ponaičiai pavai kiūsti po parką, nėgo žirgais pajodinėti takelius ir kelių kais.

Šaltą, gražų vasaros rytą, išėjo broliai ir sesutė miško keliukėlus pajodinėti. Šviti saulytė, rytas buvo giedras ir nuostabus. Staiga pasibaidė ponaitės žirgas išvykęs ant kelio gulinčių gyvatų. Krūto murgaitė nuo žirgo ir garšiai svirko iš stausmo. Broliai parvėję sesutę į dvarą. Ilgai murgaitė svigo, gydi ją geriausi gydytojai. Tačiau murgaitė mirė... Visa šeima liūdėjo, pragyveno dėl tokio netikimo. O ypač tėvas, nes dukrytė buvo jo labai mylima ir vadinama angelu. Plyšio iš liūdesio pono svėdis, dūngs iš jo veido suplensė...

Dūngas garbei anties vėtoje tėvas pastatė didelį, baltą koplytįstulpį, kuris matosi iš toli, toli. O kapa papuošė baltas angelas, kuris šeimai prirūnė jo mylimą žmogų. Žmonis pasakoja, kad ir dabar, dvoro balkone lygi, patirodo baltas angelas, kuris sugrįžta namų aptaulyti...

2° klasi mokinių Danickius
Makyns su Jadvija & Jucelėviena

2° klasi mēlņņs
Rejūš Pļakauškas su ģeima

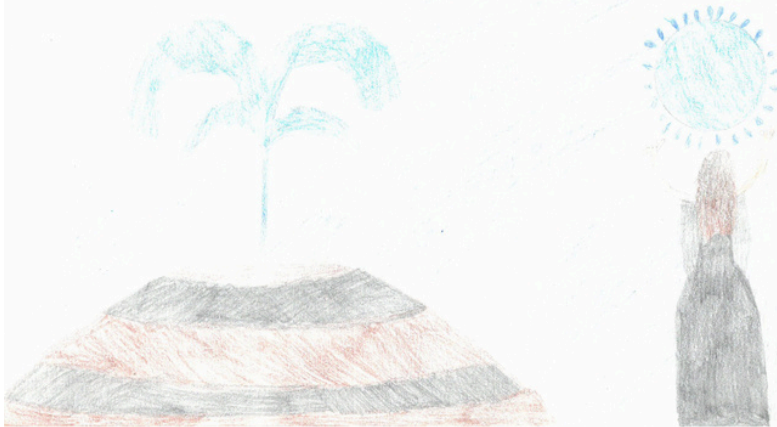

Dešimtkaime liepa

Tais laikais, kai žmonis valandas pagal saulē
skaičiuodavo ir gyvena trobose, maikam kai mēlyji gyvena
mėlās ir moteris. Sugyveno jė draugiskai, visi kaimynai juos
gerbi ir mylijo, tik vengrams niekaip nesireki vaiky susilau-
kti. Abu labai pergyveno ir višką bandė, bet jėm niekaip
nėpaariko. Matydamas pačios kančig vyras nusprendė
kėrupis jė kaimo žiniuonė. Įsklausė vyro bėdę žiniuonis
sumaitė gėimo ir pasakė, kad jei vyro pati jė iģers
tuomet po mėly jė susilauks vaiko. Tačiau žiniuonis
nyg pėrsėjo, kad jeigu jėms gims dukra kieme ušaugs
liepa, kuri žymis dukrai tolia pačia dalia, kaip ir jė
pačios. Greiėes namo, vyras papasakojo savo pačiai kur
buvo ir kę neikia padaryti norint susilaukti vaiky.
Žmona labai opsidėiugė ir nešėrigando dėl ko gėpėjo
žiniuonis. Nėilgai trukus, po mėly, jėms gimi dukra.
Jė taip dāiaugėri, kad nėl nėpastebėjo kaip jė kieme
išdygo liepa. Po mėly gimi dar viena dukra, o jėi
gimus liepa išlido dar vieng kamienę. Po mėly dar
viena dukra, o ant liepos dar vienas kamienas. Ir
taip per dešimt mėly vyras ir moteris susilauki
dešimt dukterų, o liepa išlido dešimt kamienų,
kuri žėio metu šėkmingai auga ir šėliuoja
Antakalnio kaimė, nėl in mums visiems ušaugs
O ar dukros galėjo susilaukti vaiky ir ongyveno
taip kaip jė tėvai, nėlo istorija nėpasakoja.

Kairiadomų fontanas

Seniai seniai už devyrių kalvų ir drižių ežerų gyveno mielas Kairiadomys. Dija, čia traukė vandens Kairiadomščiai suko galvą, ir kas jį gauti. Vieną dieną jie susirgojo, kad Kairiadomys miškuose gyvena laume, kurį galima padėti išspręsti šią problemą. Tačiau laume ne tikėto laukdarbrauti ir supykusi atėmė iš miškelio visą likusį vandens, ir jį pelėsi nė lašo. Mat laume visą Kairiadomų vandenį surinko į kauruolę ir nešėdama jį miesto gyventojams. Tačiau miškelio neišpuvėdė pastarąsias naktis, kad vanduo būtų sugrąžintas. Jie susirvanę sudavė vandens kamuelė, ir visi buvo laimingi. Vandens neturėjo nė vienon Kairiadomų gyventojui, o po 50 metų jį buvo tiek daug, kad jis pradėjo trykinti iš žemės. Tada Kairiadomys Motulionuo atkūrė ir miškelinai šį objektą parodė Kairiadomų fontanui.

2° klasei mokini
Urte Melnikaitė su šeima

Daugiau nei prieš 300 m. buvo pastatytas

Vladipiškiu
dvaras, kuriame
gyveno ir savo
svajonių princas
lauki gerą žindį
Emilija. Praėjus keletui metų,
pro dvarą, jojo žarus
jaunikaitis Domingos, kuris
dvaro balkone pamatė nuosta-
bią svieciaplaukę. Jaunuoliai
pamilo vienas kitą, Emilijai ir
Domingos susitvėrė, bet jie trai-
kė suilaukti negalėjo. Senat-
vėje visas dvaro žemes pada-
lijo bežemiams. Taip įsikūrė
stasiunų kaimelis.

De klėsi mokini
Emilija Trigaliūnaitė su šeima

